

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.275/2026/3.
A felperes:	kiskorú felperes1 (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes1 (alperes címe)
Az alperes képviselője:	helység Vármegyei Kormányhivatal (alperesi képviselő címe., eljár: dr. Vantus Tamás jogi referens)
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 8. sorszám alatt kijavított 9.K.700.413/2026/7. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2025. október 15. napján kelt, az alperesnek címzett panasz és kérelem tárgyú beadványában a perben nem álló alapellátó háziorvos általa tapasztalt oltási

mellékhatás bejelentésének elmulasztását sérelmezte; valamint a mentesítési eljárás felfüggesztését kérte. A szakfelügyelői vélemény alapján mellékhatás bejelentés elmulasztása nem történt, a felperes védőoltások alóli felmentését semmi nem indokolja. Mindezek alapján az alperes a ügyszám. ügyiratszámú iratában – a szakfelügyelő véleményéről tájékoztatást adva – a panasz kivizsgálását lezárta, további intézkedést nem kezdeményezett.

A kereset, a védírat

[2] A felperes a mulasztási keresetében az alperest a 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasztv.) 5. § (1) bekezdése alapján a panasz érdemi kivizsgálására, és a jogszerű állapot helyreállítása érdekében a háziorvossal szemben az egészségügyi hatósági és igazgatási tevékenységről szóló 1991. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ehitv.) 13. §-a és 13/A. § (1a) bekezdése szerinti közegészségügyi bírság kiszabására kötelezését kérte. A bírság alkalmazását az okból tartotta szükségesnek, mivel a háziorvos nem tett eleget az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Gyógyszertörvény) 18. § (2) bekezdésében foglalt – a védőoltással kapcsolatosan tapasztalt mellékhatás bejelentési – kötelezettségének; a keresetében e jogszabályhelyben foglalt mellékhatás fogalom értelmezését is kimunkálta.

[3] Az alperes – a Gyógyszertörvény 20. § (1) bekezdésében írtakra is figyelemmel – a kereset elutasítását kérte, mivel az abban foglalt kötelezettségek ellenőrzése nem a hatáskörébe tartozik.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság – az illetékfizetési kötelezettség összege vonatkozásában – kijavított ítéletében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) és (3) bekezdései és 127. § alapján a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a Gyógyszertörvény 18. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettség ellenőrzésére a 20. § (1) bekezdése alapján a gyógyszerészeti államigazgatási szerv köteles, mely a Gyógyszertörvény 32. § (4) bekezdés d) pontja szerinti felhatalmazás alapján hozott, a Nemzeti Népegészségügyi és Gyógyszerészeti Központról szóló 333/2023. (VII. 20.) Korm. rendelet értelmében a Nemzeti Népegészségügyi és Gyógyszerészeti Központ. Az alperes nem követett el mulasztást, mivel a felperes által hivatkozottak ellenőrzésére kötelezettsége nem állt fenn. Mulasztási pernek csak a Kp. 4. § (1)-(3) bekezdéseiben foglalt közigazgatási cselekmény elmulasztása miatt van helye; a vizsgálat az alperes eljárási kötelezettsége fennállására irányul; arról nem lehet állást foglalni, hogy érdemben milyen döntésre kerülhetne sor. A Panasztv. 1. § (2) bekezdése, valamint az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 7. § (2) bekezdése, 15. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes az ügyszám. a sérelmét vagy hatósági ellenőrzés megindítását nem igazolta, ezért beadványa panasznak minősült, ami az Ákr.

hatálya alól kizárt. A Panasztv. hatálya alá tartozó ügyben az alperesnek nem keletkezett eljárási kötelezettsége, ezért vele szemben a Kp. hatálya alá tartozó joghatással bíró közigazgatási cselekmény elmulasztása hiányában a mulasztás megállapításának nincs helye. Az oltási rendszer Alaptörvény-ellenességével kapcsolatos hivatkozásokat nem tartotta alaposnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] A felperes fellebbezésében elődlegetesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes mulasztásának megállapítását, valamint az alperesnek a panasz kivizsgálására és a panasz tárgyában szükséges intézkedésekre kötelezését; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályként a Gyógyszertörvény 18. § (2) bekezdését, 20. § (1) bekezdését, az Ehitv. 14/C. §-át, és az Alaptörvény XXVIII. cikkében írt tisztességes eljáráshoz való jogot jelölte meg, valamint a Kúria Kf.41.135/2021/8. számú határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozott. Sérelmezte, hogy az alperes a panasz kivizsgálása során annak tárgyától eltért. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a mulasztás tárgyát tévesen határozta meg, nem döntött abban a kérdésben, hogy az alperes az eljárási kötelezettségét (bejelentési kötelezettség elmulasztásának kivizsgálása) teljesítette-e. A gyógyszerészeti hatóság hatáskörébe tartozó (farmakovigilanciai) eljárás lefolytatását nem kérte. A Gyógyszertörvény 20. § (1) bekezdésének hatásköri szabályából nem lehet arra következtetni, hogy az alperes a jogszabályi kötelezettségének eleget tett-e. A perben arról kellett volna dönteni, hogy az alperes a hozzá érkezett panaszt megfelelően megvizsgálta-e, illetve szükség esetén megtette-e a hatáskörrel rendelkező szerv bevonásához, értesítéséhez szükséges intézkedéseket. Az elsőfokú ítélet nem tartalmaz megállapítást a panasz alapját képező bejelentési kötelezettség teljesítéséről; az indoklás nem felel meg a tisztességes eljáráshoz, valamint a jogorvoslathoz való jog alkotmányos követelményeinek, a Kp. alapelvi rendelkezéseivel, az efféle utile és a pro minore elvével ellentétes.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése megalapozott és jogszerű, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett; a fellebbezés alapján az alábbiakat emeli ki.

[9] A másodfokú bíróság előrebocsátja Kp. 128. § (3) bekezdés c) pontja alapján a felperes kötelezettsége volt, hogy a keresetében – többek közt – az alperes feladatellátási kötelezettségét megalapozó jogszabályokat megjelölje. Ez alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel a kereset tárgyát: az alperes a jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta-e; a panasz alapján eljárást kellett-e folytatni; az Ákr. szerinti olyan döntési kötelezettsége fennállt-e, melynek nem tett eleget, azaz a panasz alapján Ákr. szerinti hatósági eljárást kellett-e indítania (és folytatnia).

[10] A Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatában rámutatott, hogy a közigazgatási szerv nemcsak jogsértő döntéssel, hanem jogellenes mulasztással is okozhat jog vagy érdeksérelmet az érintettnek. Ennek orvoslásának eszköze a mulasztási per, amely akkor indítható, ha a közigazgatási szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. A per tárgya tehát maga a mulasztás, a per végső célja pedig a hatóság eljárásának, döntésének, vagy más cselekményének a kikényszerítése. Ha a közigazgatási szervnek nem áll fenn eljárási kötelezettsége, akkor mulasztási per nem indítható. A mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen a jogszabályi kötelezettségének.

[11] A mulasztás a Kp. 127. § értelmében a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása; mely a Kp. 129. § (1) bekezdése alapján perben akkor állapítható meg, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tesz eleget.

[12] A Kúria a Kf.VII.39.209/2022/5. számú (BH2022. 194., Bírósági Határozatok Gyűjteménye: K-Kj-2022-431) precedensképes ítélete szerint mulasztási ítélet meghozatalának kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén lehet helye. E jogszabályhelyek alapján a közigazgatási cselekménynek három konjunktív fogalmi eleme van: (1) a tevékenységet közigazgatási szerv végzi; (2) a tevékenység közigazgatási jog általi szabályozottsága; (3) a közigazgatási cselekmény joghatást vált ki. A (2) fogalmi elem egyértelművé teszi, hogy a közigazgatási szervek más jogágak területére tartozó cselekményei nem tartoznak e körbe. A közigazgatási tevékenység lehet egyrészt tevőleges, de megvalósulhat mulasztással is, amikor a közigazgatási szerv nem gondoskodik a jogszabály által előírt közigazgatási cselekmény megvalósításáról.

[13] A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul. Közigazgatási cselekmény pedig – a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően – a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekménye. A Kúria a Kf.I.38.389/2019/3. számú végzésében elvi élel rögzítette, hogy a mulasztási perben a közigazgatási bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperest terhelte-e az adott közigazgatási

cselekmény megvalósításának kötelezettsége, abban a kérdésben, hogy érdemben milyen tartalmú döntésre kerülne/kerülhetne sor, nem foglalhat állást.

[14] A Kúria a Kf.III.39.133/2022/6. számú ítélete szerint mulasztási ítélet meghozatalára kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén kerülhet sor. A közigazgatási cselekmény joghatást vált ki, ami a Kp. 4. § (1) bekezdéséből adódóan abban nyilvánul meg, hogy az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul, de legalább azt eredményezi.

[15] Már a korábbi szabályozás (a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény) hatálya alatt kialakult azon gyakorlat, hogy a törvény hatálya alatt keletkezett válaszok nem minősülnek közigazgatási tevékenységnek (Kúria Kpkf.39.858/2020/3. számú végzése). A Panasz tv. 3. § (4) bekezdése szintén egyértelműsíti, hogy a hatálya alá tartozó intézkedések elkülönülnek a közigazgatási hatósági vagy a büntetőeljárásoktól, azaz önálló, sui generis eljárások. E jogszabályhelyből az következik, hogy az alperes Panasz tv. szerinti tevékenysége nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak.

[16] A Panasztv. szerinti elintézési határidőhöz kötött tájékoztatási kötelezettség teljesítése önmagában nem minősül közigazgatási cselekménynek, az joghatás kiváltására ugyanis nem alkalmas, a felperes jogi helyzetét nem változtatja meg, azt nem eredményezi, a panaszának elbírálását nem befolyásolja. A jogi hatás kiváltására közvetlenül nem irányuló, pusztán tájékoztatást szolgáló cselekmények közös jellemzője, hogy önmagukban nem eredményeznek változást a címzettek jogi helyzetében. E csoportba tartozhatnak különösen a döntéselőkészítési, ügyviteli, ellenőrzési, instruálási vagy felvilágosítási cselekmények. Következésképpen önmagában a Panasztv. 3. § és 5. §-aiban foglaltak elmulasztására hivatkozással mulasztási ítélet meghozatalának nincs helye.

[17] A felperes beadványa a házi orvos Gyógyszertörvényben foglalt bejelentési kötelezettségének elmaradása alperes általi megállapítására és szankcionálására irányult. Az Ákr. 99. §-ából és 101. § (1) bekezdés a) pontjából következően valamely ellenőrzés alá vont ügyfél jogszabálysértésének megállapítására hatósági ellenőrzés lezárásaként kerülhet sor. A Gyógyszertörvény 20. § (1) bekezdése és annak végrehajtási rendelete alapján alappal hivatkozott az alperes arra, hogy a tárgyi kötelezettség teljesítése tekintetében az ellenőrzés nem tartozik a hatáskörébe. A hatóság tudomására azonban valamely jogsértés nemcsak hatósági ellenőrzés következtében juthat, hanem bejelentés vagy más eljárás intézése során is. A felperes ugyan alappal utalt arra, hogy a Gyógyszertörvény 20. § (1) bekezdésének hatásköri szabályából még nem következett, hogy a jelen esetben az alperesre más feladatellátási kötelezettséget előíró szabály sem lehet, és hogy nem történt mulasztás. Ez a hivatkozással ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítélete nem áll ellentétben, hiszen az ellenőrzési hatáskörre tett megállapításokon túlmenően azt vizsgálta, hogy az alperesnek volt-e az Ákr. szerinti hatósági eljárás lefolytatására vonatkozó kötelezettsége. A Gyógyszertörvény 18. § (2) bekezdése nem az alperes feladatellátási kötelezettségét előíró jogszabály, arra alapítottan

mulasztási pert kezdeményezni nem lehet. Éppen ezért a mulasztási perben szükségtelen annak vizsgálata, hogy a konkrét esetben a feltételezett mellékhatás alatt mit kell érteni.

[18] A felperes panasza az Ákr. szempontjából bejelentésnek minősült, az Ehitv. 13. §-ban és 13/A. §-ban foglalt hatósági intézkedések hatósági eljárásban meghozott döntések keretében lennének alkalmazhatók. Az említett hatósági eljárások azonban hivatalból induló eljárások, ezért az alperesnek a keresetben említett mulasztás körében eljárási, döntéshozatali kötelezettsége nem volt. A fellebbezésben hivatkozott Ehitv. 14/C. § az egészségügyi szolgáltató elleni panasz intézésére vonatkozóan a Panasztv. szabályainak az alkalmazását írja elő. Mivel a Panasztv. szerinti tájékoztatások a fent írtak szerint nem a Kp. szerinti közigazgatási cselekmények, azok tartalmával vagy elmaradásával kapcsolatban a közigazgatási pernek nincs helye. Ezért az alperes mulasztása az Ehi. 14/C. §-át alapul véve sem áll fenn.

[19] Az elsőfokú bíróság a keresetben mulasztásként hivatkozott eljárási kötelezettség fennállását vagy annak hiányát megvizsgálta, azok tekintetében releváns érveit az ítélet indokolásában részletesen kifejtette, álláspontjának okszerű és jogszerű indokát adta. Az elsőfokú ítélet a felperes által felhívott Kf.I.41.135/2021/8. számú ítélettől jogkérdésben nem tér el. Az ítéltábla rámutat, hogy e felsőbbbíróági – adóhatóági törvényességi felügyeleti intézkedés teljesítésének elmulasztását kifogásoló – döntés vonatkozásában az ügyszám Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatban kimunkált kritériumai sem állnak fenn; az elsőfokú bíróság ítélete a mulasztási per elbírálási módszertanát érintő általános vizsgálati szempontokat pedig megtartotta. A fellebbezés körében irányadó Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételek alapján a fellebbezésében a megsértett jogszabályhelyet konkrétan meg kell jelölni, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írni, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismertetni kell. Az Alaptörvény elsőfokú bíróság általi megsértése – a Kp. 99. § (1) bekezdésére és 100. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel – érdemben önmagában nem volt vizsgálható. Az alapelvek önmagukban csak akkor válhatnak a jogszerű eljárás fokmérőivé, amennyiben valamely magatartás a tételes rendelkezések szerint nem ítéltető meg; következésképp az alapelvi sérelemre történő hivatkozás minden esetben valamely többlételemű állásfoglalási elem fennállását kívánja meg. Jelen esetben a felperes a fellebbezésében a tételes jogszabályi rendelkezés (Ákr., Ehi.; Gyógyszertörvény) sérelmét megjelölte, ugyanakkor az alapelvi sérelem, így annak alkalmazhatósága körében többlételemű állásfoglalási elemet nem adott elő, így ezen hivatkozása a fellebbezéssel támadott ítélet jogellenességét nem eredményezhette.

[20] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Kp. 127. § alapján irányadó 124. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] Az alperes a másodfokú eljárásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, ezért részére perköltségről rendelkezni nem kellett.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában és a 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a, valamint a 127. §-a alapján alkalmazandó 124. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. július 8.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

dr. Zakócs Ildikó s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...